

Pio, hallottál engem?

Az első világháborút követően, amelyben Ágoston atya tábori lelkészként szolgált, miután leszerelt, San Marco la Catola kolostorába ment, ahová előljárói helyezték. Mint tudjuk, 1918-ban az úgynevezett spanyolnátha söpört végig Olaszországon, és megszámlálhatatlan áldozatot követelt a lakosság körében.

Ágoston atyát, miután sértetlenül hazatért a háborúból, szintén megtámadta a spanyolnátha, miközben ő teljes nyugalomban és békességben végezte kolostori szolgálatát. A betegség meglehetősen súlyosnak bizonyult: különösen az atya egyik karját támadta meg, amelyet gyakori és igen erős fájdalom bénított meg. Olyan volt, mintha az atya izmaiban egy fűrő pusztított volna. A beteg bizonyos idő múltán már igen levert, fáradt és kimerült volt. Egy nap a fájdalom oly gyötrelmesnek bizonyult, hogy a szegény atya így panaszkodott: „Az ördög bizony komolyan megkísértett! Olyannyira, hogy kis híján káromkodásra ragadtattam magam!” A kísértés ugyanolyan erős volt, mint maga a fájdalom. Majd Ágoston atya így folytatta elbeszélését: „Ekkor nagy hangon kiáltottam: Pio atya! És a fájdalom alábbhagyott, a kísértés pedig elmúlt.” Miután felépült, Ágoston atya első dolga volt, hogy felkeresse Pio atyát és megkérdezze tőle: „Pio, hívtalak! Hallottál engem?” Pio atya így válaszolt: „*Atyám, nem kellett volna olyan hangosan kiabálnod!*”

De mindezeket én már láttam...

1917-ben Pio atya elkísérte hűgát Rómába, ahol a hölgy szerzetesi fogadalmat tett és zárdába vonult. Visszatérésekor Pio atya elmesélte San Marco in Lamis-i Ágoston atyának, milyen templomokat keresett fel, különös elragadtatással szólt a Szent Péter bazilikáról, és részletesen ecsetelt minden apró részletet, amely megragadta a figyelmét. Azt is mondhatnánk, teljesen le volt nyűgözve, mint olyasvalaki, aki életében először látott a saját szemeivel a hit által inspirált, egyedülállóan szép művészeti alkotásokat. Valóban, ez is volt az első és utolsó alkalom, amikor Pio atya az Örök Városban járt.

Mindezek ellenére, a gyóntatójával és lelki atyjával folytatott beszélgetés során, a tőle megszokott szent egyszerűséggel az elmondottakhoz hozzátette: „*De tulajdonképpen ezeket a dolgokat én már láttam.*”

**(A történet utalás a bilokáció különös adományának jelenlétére Pio atya életében.)*

Egy igen erős áldás

Alpicellai Bernát testvér ekkoriban érkezett meg provinciánkba, mint kiküldött megbízott. A nyár folyamán az atya maláriás lett, és láza a kezelése ellenére sem csökkent, sőt a magas láz kétnaponta rendszeresen visszatért. Az orvosok levegőváltozást javasoltak, így az atya San Giovanni Rotondóba utazott. Sajnos azonban a láz ott is tovább kínozta. Egy alkalommal, mialatt a szerzetesek éppen vacsoráztak, Bernát atya Pio atya szobájában tartózkodott és e szavakkal fordult hozzá: „Atyám, megáldanál engem?” Majd hozzátette: „Úgy értem, a te hathatós, erős áldásoddal!” És a láz ezt követően nem tért vissza többé.

A Te kezdről miért nem tűnt el?

A következő történetet Paolino atyától hallottam.

Pio atya néhány nappal korábban kapta meg a stigmák szent adományát, azonban senkinek sem szólt rólok. Olyan sikeresen titkolta el szerzetestestvérei előtt az Úr e különleges adományát, hogy még rendházának főnöke, Paolino atya sem tudott semmit.

Azokban a napokban egy Donato Grilli nevű diák orbáncban szenvedett, és annak érdekében, hogy diáktársait ne fertőzze meg, Pio atya és Paolino atya kezelte őt. Minden egyes kezelés után a két szerzetes egy higanytartalmú oldattal fertőtlenítette a kezét, nehogy ők is elkapják a betegséget. Ettől az oldattól azonban a kezükön természetes reakcióként bőrpír jelent meg. Miután a diák felépült betegségéből, az oldat nyomai is eltűntek. Egyik este a kórusban Paolino atya egy kisméretű, piros foltot vett észre Pio atya kézfejen, és megkérdezte tőle: „Pio atyám, hogy lehetséges az, hogy az én kezemről eltűntek a higanytartalmú oldat nyomai, a tiédről viszont nem?” Pio atya azonban, aki Paolino atya mellett ült, nem válaszolt a kérdésre. Kezét ruhájának ujjába rejtette, és tovább imádkozott.

Néhány nap múlva Paolino testvér is értesült Pio atya hallgatásának okáról. Másnap reggel, mielőtt Pio atya felkelt volna ágyából, Paolino testvér bement hozzá, és így szólt: „Pio atya, a szent engedelmesség nevében, mutasd meg a stigmáidat!” Pio atya sírva fakadt és engedelmeskedett.

V. A testvérek visszaemlékezéseiből

Legalább egy Üdvözlégyet elmondtam volna...

Az eset minden kétséget kizáróan röviddel azelőtt történt, hogy Pio atya megkapta volna katonai behívó parancsát. Mario Marocchino (Canosai Viktor atya) abban az időben még seminarista volt, később pedig ő maga mesélte el a következő történetet.

Egy nap a délutáni pihenőidő vége felé Mario egyedül tartózkodott a barátok refektórium melletti kis udvaron, amikor egy sármány szállt le kétségbeesetten verdeső szárnycsapásokkal egy közeli eperfáról. Mario nagy csodálójá volt a művészeteknek és a természet szépségeinek. (Különösképpen kedvelte a zenét a festészetet és az éneklést. Ő készített elő mindent a kolostori énekkhangversenyekre is.) Amikor látta, hogy a madárka valószínűleg megsérült, és nem tud repülni, azonnal utánaszaladt, ám a sármány, szárnyaival verdesve és a földön szökdécselve, elmenekült előle. Hatalmas erőfeszítések árán a sármánynak sikerült átrepülnie a kapu és a konyha között húzófalon, és leszállt a jégverem tetejére. Mario utána mászott, és megpróbálta elkapni. Ám a madár a jégverem tetejéről leesett egy szűk kis mélyedésbe, amely a verem és a kolostor fala között helyezkedett el, előtte pedig egy túskebokor állt. Mario éppen megpróbált utat törni magának a madárka felé, amikor megszólalt az imára hívó csengőszó. Csalódottan, ám egy percig sem csüggedve elindult a kórus felé, hogy részt vegyen a közös imán, amelyet Pio atya vezetett.

Igen, testben ő is ott volt a kórusban, a többiekkel együtt, ám gondolatai egyáltalán nem a rózsafüzér vagy az asznapi elmélkedés körül forogtak. Csakis a madárkára tudott gondolni, képe teljesen belelévődött a fejébe. Nem csupán képtelen volt az imára koncentrálni, hanem még a száját is képtelen volt imára nyitni. Minden figyelmét egyetlen gondolat kötötte le.

A „kis sármánynak” – gondolta Mario – „még biztosan nem sikerült kiszabadulnia a mélyedésből, ahová beesett. De tudom, mit fogok tenni! Vacsora után csatlakozni fogok az atyához esti sétáján. Fel s alá járkálok mellette néhányszor, majd lassacskán lemaradok a kis csoporttól, átcsusszanok a falba vágott kis ajtón, odamegyek a jégveremhez, eltávolítom a töviseket, kiszabadítom a sármányt és felviszem a szobámba... De nem, mégsem tarthatom a szobámban. Az igazgató vagy Pio atya biztosan észrevenné, és elvenné tőlem. Inkább építek majd neki egy szép kalitkát, beleteszem, és felviszem a tetőre... később pedig keresek neki valami ennivalót...”

Mario a terv minden apró részletét kidolgozta, és vacsora közben pontról pontra mindent még egyszer átgondolt. Gépiesen kapkodta be az ételt, azt sem tudta, ízletes volt-e, vagy sem. A vacsora végeztével azonnal a kertbe sietett, már előre izlelgetvén a sármány elfogásának és gondozásának örömeit. Ám amikor megállt, Pio atya csupán pár lépés után visszafordult és így szólt hozzá: „*Fiatalember, gyere ide! Hová igyekszel? Az a sármány teljesen elvette az eszedet! Egyetlen Üdvözlégyet sem mondtál el a közös ima során! Egyet sem! Állandóan csak azon járt az eszed: 'Vacsora után majd úgy teszek, mintha sétálni indulnék Pio atyával. Majd egyszer csak megállok, átmegek a kis ajtón, megfogom a sármányt, készítek neki egy kalitkát, és felviszem a tetőre...' Vacsora alatt is végig ezen gondolkoztál.*”

Viktor atya (Mario) később ezt mondta nekem: „Amikor hallgattam az atyát, amint egyesével feltárja minden gondolatomat, tökéletesen pontosan és zavarba ejtő teljességgel, lehajtottam a fejem, mintha csak egy hurrikán pusztító ereje elől akartam volna menekülést keresni.”

És a sármány? Mario nem gondolt rá többet.

Halvány sejtelem az Örökkévalóságról

Néhány San Giovanni-béli szerzetestársunk a castellanai barlangoknál járt, és igen szépnek találták azokat. Egy nap a testvérek mesélni kezdtek nekünk a barlangokról. Talán leginkább azért terelték rájuk a szót, hogy Pio atya is bekapcsolódhasson a beszélgetésbe. Meséltek a „Kék barlangról”, a „Zöld barlangról”, a csodálatos cseppkő-képződményekről, a különleges fényhatásokról, amelyekről a cseppkövek úgy csillognak, mint a rubinkövek. Leghosszabban azonban azt eszelték, milyen hosszú idő kellett ahhoz, hogy azok a hatalmas, szoborméretű cseppkövek létrejöhessenek.

„Lelki atyánk!” – mondták Pio atyához fordulva. „Ki tudja hány évszázadnyi, sőt évezrednyi időre volt szükség, hogy a folytonos csepegés létrehozza azokat a csodálatos barlangokat!” Mire Pio atya így felelt: „*Ebből is látszik, milyen halvány sejtelmek van csupán az örökkévalóságról!*” Cervinarai Tarziciusz testvér erre megjegyezte: „Igazad van, Pio atya! Mi csupán a magunk szerény okoskodását követve próbáljuk felérni azt, míg te az ösztönös megérezésedet követed!”

„Ó, Uram, múltamat irgalmadba, jelenemet szeretetedre, jövőmet gondvoiséledre bízom.”

PADRE PIO

San Pio da Pietrelcina (1887–1968)

8/4.

SZAVAK ÉS TÖRTÉNETEK PIO ATYA ÉLETÉBŐL

Rajtad áll! Szállj le a keresztről!

Szintén Ágoston atyától hallottam a következő esetet.

Pio atya egy időben elzárkózott életre kényszerült: csupán a kolostor első emeletén tartózkodhatott, nem mehetett le a templomba, nem gyóntathatott, nem adhatott még áldást sem. Csupán az első emeleti kis magánkápolnában misézhetett. Ez a rendelkezés mindannyiunk számára borzalmas megpróbáltatás volt, még egy óriást is elcsüggesztett vagy fellázított volna.

Pio atya azonban úgy határozott, magára veszi ezt a keresztet, szembeszáll a pokol minden erejével, és Jézus segédelmével nem lázad fel, nem emel panaszt a döntés ellen. Az atya magához ölelte a „keresztest” és megcsókolta azt. Nagy fájdalommal töltötte el azonban apostoli munkájának nagymérvű korlátozása, annak majdnem teljes ellehetetlenítése, hiszen úgy érezte, ezzel maga az Úr bízta őt meg.

Ágoston atya egy alkalommal San Giovanni Rotondóba látogatott és bement az ötös számú szobába, amelyben Pio atya akkoriban lakott. Amikor Pio atya meglátta lelki atyját, könnyekben tört ki. Szegény Pio atyát az említett rendelkezés ugyanis lélekben igen megrázta, és ez alkalommal nem tudta magába fojtani fájdalmát. Amikor Ágoston atya látta, szentéletű „fia” milyen vigasztalhatatlanul sír, az ő szíve is majdnem megszakadt, ám hűséges maradt az Úr által rá ruházott szent hivatalhoz, és nem mutatta ki fájdalmát.

Maga is legszívesebben sírva fakadt volna, ám e helyett szilárd és erős lélekkel magára parancsolt (ami minden bizonnyal igen nehezebbre esett), és miután hagyta, hogy Pio atya könnyítsen a lelkén, kedvesen így szólt hozzá: „Pio, csak rajtad áll! Szállj le a keresztről!” Pio atya azonban gondolkodás nélkül, határozottan így felelt: „*Nem!*”

A könnyek tehát nem Pio atya gyengeségéből fakadtak, csupán megkönnyebbülést hoztak lelkének, olyan megkönnyebbülést, amely azonban a legkisebb mértékben sem rendítette meg kikezdetlen bátorságát.

